

Sygn. akt II K 468/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sylwia Wierzbowska-Zimoń

Protokolant: staż. Kinga Głowacka, st.sekr.sąd. Katarzyna Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 07.06.2019 r., 06.08.2019r., 24.10.2019r.

sprawy:

P. K.

s. J., I. z domu S.

ur. (...) w m. Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 marca 2018r. w B. woj. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23.11.2015r. w sprawie o sygn. (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego tym wyrokiem prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny- samochód marki (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (w kolejnych próbach 1,21, 1,36, 1,05 i 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk

1. **P. K.** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że dnia 17 marca 2018r. w B. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny- samochód marki (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (w kolejnych próbach 1,21, 1,36, 1,05 i 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 6.000 (sześć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 107,60 (sto siedem 6/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2018 r. przed godziną 17:40 P. K. przyjechał samochodem dostawczym marki (...) o nr rej. (...) do stacji paliw (...) przy ul. (...) w B., zaparkował pojazd przed wejściem do budynku stacji i wszedł do środka. Zamierzał

kupić czteropaki piwa. Oskarżony miał chwiejny chód, a pracownicy stacji A. K. i H. P. wyczuli od niego woń alkoholu z ust. Gdy pracownicy stacji upewnili się, że oskarżony przyjechał sam na stację paliw, zamknęli sklep od środka, a o zdarzeniu powiadomili policję. Mężczyzna nie chciał oddać pracownikom stacji kluczyków do pojazdu mimo, iż stwierdził, że „jest wczorajszy”.

Do czasu przyjazdu patrolu policji oskarżony nie spożywał żadnych napojów. O godzinie 17:40 na miejsce zdarzenia przybył patrol policji w składzie st.sierż. R. S. i sierż. P. D., który zatrzymał oskarżonego.

/zeznania świadków: k. 6v., k. 140-141v., k. 162v. do 163, notatka – k. 1/.

P. K. przebadany urządzeniem Alkosensor miał: o godzinie 17:49 - 1,21 mg/l, a następnie o godzinie 18:09 – 1,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś przebadany urządzeniem Alkometr A 2.0 miał: o godzinie 18:28 - 1,05 mg/l, a następnie o godzinie 18:39 – 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/protokół badania - k. 2 i 3, świadectwo wzorcowania – k. 4/

Oskarżony P. K. ma 39 lat, uzyskał wykształcenie średnie i zawód hydraulika. Oskarżony jest kawalerem, posiadającym na utrzymaniu dwoje dzieci i pracuje w swoim zawodzie z wynagrodzeniem 2.500-3.000 złotych miesięcznie. P.K. nie posiada żadnego majątku.

Oskarżony P. K. nie leczył się nigdy: psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo.

Oskarżony jest osobą niekaraną.

/dane osobowo-poznawcze – k. 67-67v, odpis wyroku – k. 20, dane z KRK – k. 97, k. 133 – 134 w zw. z pismem SR w G. – k. 124/

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony, nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Wyjaśniając przed Sądem, P. K. ponownie nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wskazał, że w dniu zdarzenia był jedynie pasażerem pojazdu (...). Kierującym był jego kolega, z którym posprzeczał się tego dnia. Przy stacji paliw, na którą się udali odebrał koledze klucze od pojazdu i mężczyźni się rozeszli. Oskarżony jednak nie znał danych osobowych swojego kolegi. Wyjaśnił jedynie, że wspólnie z nim mieszkał w hotelu pracowniczym w W.. Kolega ten pracował dla innej firmy niż on. Znał tylko jego imię - W. oraz to, że był on z U.. Oskarżony w dniu zdarzenia nie miał zamiaru wracać tym pojazdem do W.. Tymczasem pracownicy stacji zamknęli drzwi od środka na klucz i zadzwonili po policję. Oskarżony mówił im, że to nie on prowadził pojazd a jego kolega. Aktualnie nie ma on kontaktu z tym kolegą i nie rozmawiał z nim o zdarzeniu.

/wyjaśnienia oskarżonego - k. 68 i k. 146v/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą żadnych wątpliwości, co do faktu, że to wyłącznie P. K. w dniu 17.03.2018r. prowadził samochód marki (...) w stanie nietrzeźwości. Okoliczności te zostały ustalone w oparciu o zeznania świadków pracowników stacji (...) A. K. i H. P., które są jasne, spójne i korespondują z wynikami badania stanu trzeźwości oskarżonego. Z zeznań świadków w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że oskarżony sam przyjechał na stację paliw i nie było z nim innej osoby, na co powoływał się oskarżony. Świadkowie zanim zamknęli sklep na stacji od środka upewnili się co do tej okoliczności. Nadto oskarżony dysponował kluczami do pojazdu a jego zachowanie, chód czy wyczuwalna woń alkoholu upewniły świadków, iż znajduje się on pod jego wpływem. Do czasu przyjazdu patrolu policji świadkowie mieli cały czas kontakt wzrokowy z oskarżonym, który w tym czasie nie spożywał żadnych napojów.

Zeznania świadków jako zgodne i korespondujące ze sobą należy uznać za wiarygodne. Świadkowie nie znali wcześniej oskarżonego nie mieli więc powodów, aby bezpodstawnie obciążać go winą. Dokonali obywatelskiego zatrzymania nietrzeźwego kierującego co potwierdziło badanie jego stanu trzeźwości.

Sąd zatem uznał za niewiarygodną wersję zdarzeń jaką prezentował oskarżony przed Sądem, bowiem pozostaje ona naiwną próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, nie znajdującą żadnego potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Brak bowiem jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony w dniu zdarzenia był jedynie pasażerem pojazdu (...), a kierowcą tego samochodu była nieznana mu bliżej osoba, która mimo to przekazała mu klucze od tego pojazdu.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd dokonał analizy danych o karalności i w jej wyniku weryfikacji zawartych tam danych - w związku z informacją o wykonaniu kary i środków karnych wynikającą z pisma Sądu Rejonowego w G., z którego wynika, iż na dzień orzekania skazany wykonał orzeczoną karę i środek karne.

Oskarżony P. K. został bowiem skazany wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Ł. z dnia 23.11.2015r. w sprawie (...) za czyn z art. 178 a § 1 kk na karę grzywny 100 stawek po 10 zł stawka. Orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł. Skazany wykonał karę grzywny i środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w dniu 17.02.2016r. natomiast środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został przez skazanego wykonany w dniu 05.12.2018r.

Nadto oskarżony P. K. został skazany wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w G. z dnia 08.06.2018r. w sprawie (...) za czyn z art. 244 kk w zw. z art. 37 a kk na karę grzywny 100 stawek po 20 zł stawka. Orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Skazany wykonał karę grzywny w dniu 03.08.2018r. natomiast środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został przez skazanego wykonany w dniu 03.07.2019r.

Z tych też względów, dane o karalności uznać należy za niewiarygodne, a P. K. na dzień orzekania za osobę niekaraną.

Stan nietrzeźwości oskarżonego potwierdzony został w pełni wiarygodnym badaniem alkosensorem powtórzone badaniem alkometrem, które to urządzenie, jako w pełni sprawne wykazało jednoznaczny wynik, a zatem stan ten istniał także w chwili, gdy oskarżony prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny. Biorąc pod uwagę na czas badania, który nastąpił w krótkim czasie po zatrzymaniu kierującego nie ma żadnych wątpliwości, że w chwili, gdy oskarżony prowadził pojazd jadąc z W. do B. był w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu, zgromadzone dowody pozwoliły na uznanie, że P. K. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 17 marca 2018r. w B. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny- samochód marki (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (w kolejnych próbach 1,21, 1,36, 1,05 i 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) wyczerpał dyspozycję art.178a § 1 kk.

Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, bowiem spożył alkohol, na co wskazuje wynik przeprowadzonych badań i po jego wypiciu kierował pojazdem, przy czym w ustalonych okolicznościach musiał mieć pewność, że jest w stanie znacznej nietrzeźwości skoro zaprzeczał w obecności pracowników stacji paliw, że jest nietrzeźwy – tylko wczorajszy, oraz prosił ich aby nie wzywali policji .

W toku postępowania nie zostały ujawnione żadne okoliczności wyłączające winę lub bezprawność popełnionego czynu. Oskarżony, mimo, iż znajdował się pod wpływem alkoholu, dysponował możliwością oceny swojego zachowania i w chwili dokonywania przypisanego mu czynu znajdował się w takiej sytuacji motywacyjnej, że mógł zachować się zgodnie z normami prawa.

Czyn oskarżonego charakteryzował się znaczną społeczną szkodliwością, a jej stopień był wyższy niż znikomy. Ilość spożytego przez oskarżonego alkoholu – wysokoprocentowego była znaczna, prowadziła do wyniku przewyższającego wartości minimalne wynikające z art. 115 § 16 kk, definiującego stan nietrzeźwości, jako stan, gdy zawartość alkoholu

we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przy tym stężeniu alkoholu we krwi występuje już upośledzenie zdolności do prowadzenia pojazdów. Upośledzenie to jest tym wyższe, im większy jest poziom alkoholu we krwi. Stan ten znacznie ogranicza możliwości jego percepcji, a jego zachowanie było niebezpiecznym i zagrażającym na drodze innym potencjalnym uczestnikom ruchu.

Oskarżony naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym – zasadę trzeźwości, a swoim zachowaniem godził w bezpieczeństwo i poczucie pewności innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd jako okoliczność łagodzącą uznał niekaralność P.K., natomiast okolicznością obciążającą jest postawa sprawcy, który mataczył w sprawie, nie wykazując się jakąkolwiek refleksją nad swoim zachowaniem, nadto w chwili zdarzenia był w znacznym stanie nietrzeźwości wyrażającym się w ilości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Za przypisane sprawcy czyn Sąd wymierzył karę 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Decydując się na wybór kary ograniczenia wolności, Sąd miał na względzie takie czynniki podmiotowe, jak: dobry stan zdrowia sprawcy i młody wiek, a także brak zobowiązań. Sąd uznał zatem, że kara grzywny, jak i kara pozbawienia wolności w warunkowym zawieszeniu jej wykonania nie spełnią swej roli wychowawczej, przy czym należy stwierdzić, że sprawca ma także bardzo niskie dochody, a musi uregulować obligatoryjne świadczenie pieniężne.

Wymierzona kara została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i zdaniem Sądu, spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego na oskarżonego, a zwłaszcza pozwoli uzmysłowić nieopłacalność tego typu przestępnych zachowań i nieuchronność poniesienia konsekwencji prawnych, jakie ze sobą noszą. Wymierzając karę Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który był o tyle znaczny, że stan jego nietrzeźwości był dość znaczny, a więc istotnie powyżej granic progowych wynikających z art. 115 § 16 kk, a nadto oskarżony w ustalonych okolicznościach zamierzał kontynuować w tym stanie kierowanie pojazdem. Sąd kierował się także względami prewencji ogólnej – społeczeństwo musi wiedzieć, że zachowanie oskarżonego, który jechał samochodem w stanie nietrzeźwości, spotkało się z należyłą reakcją.

Sąd orzekł również na podstawie art. 42 § 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (o charakterze obligatoryjnym) na okres czterech lat, co ma zapobiec ponownemu popełnianiu przez oskarżonego przestępstw tego typu w tym okresie oraz oddziaływać na niego represyjnie i dyscyplinująco. Na czas obowiązywania zakazu oskarżony winien zostać wyeliminowany z grona uczestników ruchu drogowego jako osoba stwarzająca realne zagrożenie dla jego bezpieczeństwa. P. K. jest sprawcą niepoprawnym i także swoją postawą w toku postępowania dał wyraz lekceważenia porządku prawnego.

Na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł również świadczenie pieniężne w wysokości 6.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, które to stanowi realną, wymierną dolegliwość dla oskarżonego. Taka wysokość świadczenia została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu sprawcy, ale także możliwości finansowych P.K..

W ocenie Sądu wymierzona kara i środek karny są adekwatne do realiów faktycznych sprawy i będą wystarczającą, w tym adekwatną dolegliwością dla osiągnięcia celów kary. Okres trwania orzeczonego zakazu jest właściwym dla kształtowania się świadomości prawnej oskarżonego, który będąc pod wpływem alkoholu kierował pojazdem mechanicznym, a jak dotąd nie poczynił żadnej refleksji nad swoim zachowaniem. Jest on także adekwatny do rzeczywistego zagrożenia, jakie oskarżony stworzył swoim zachowaniem w chwili popełniania przestępstwa. Najskuteczniejszym sposobem poprawy bezpieczeństwa na drogach jest wyłączenie z ruchu osób, które zagrażają temu bezpieczeństwu i nie przestrzegają zasad określonych prawem.

O kosztach sądowych w sprawie orzeczono w oparciu o art. 626 § 1 kpk w związku z art. 627 kpk obciążając oskarżonego obowiązkiem ich poniesienia skoro posiada on stałe źródło dochodów .